

Моят силен старт за България започва с...

(Есе)

Всъщност нужно е страдание, пронизваща до костите болка, нужни са молитви и сълзи. Нужни са дъждовни вечери, тъмни задънени улици и драматичния контраст между разкоша и бедността. За това трябва да си и силни думи, светли идеи, възвишени цели.

...Но, достатъчно. Моментът за възмездие, за тържество и победа настъпи. Тук и сега. Докато аз и ти сме млади, лековерни и наивни, осланяйки се на надеждата като на божество... Забрави, че след време нашата съпротива ще бъде строшена като пръти в колелата на системата...не спирай да преследваш целите си, както лъвица преследва антилопа. Забрави за фанатизма, който подклажда огъня на всяка революция и извращава човешкото съзнание...използвай смелостта си да мечтаеш. Забрави, че нашата младост ще е поредното жертвоприношение към ритуала на лелеяната мечта...продължавай да вярваш в нея, както малко дете вярва в Дядо Коледа...

Защото, чисто и просто, такъв е Животът. Наречете го естествен подбор, ако искате. Или еволюция, името няма значение. Сценарият е бил написан преди векове, надеждата прозира в тъмнината като улична лампа през мъглата. А къде е искрата? Искрата, създавала могъщи империи, неповторими градове, раждала гениални творци с безценни идеи? Искрата, стопляла малката кибритопродавачка, озарявала очите на Петър I пред величието на Санкт Петербург, огънчето, бушувало като комета, в сърцето на Гаврош, искрата на патриотизма, оставяла дълбоки дири в душата на Ботев. Последният елемент в „светата троица” на революцията: сценарий – следствие от неписаните закони на обществото, надежда – единственото, което преобръща хода на борбата, и искра, в която се крие причината.

Истината може би никога не е била в парите, политиката, реформите. Истината е била оръжие на х о р а т а. Но не тези, сломени от тежестта на действителността, изгубени в тунела на съмнението, които нямат воля да направят живота си по-добър. Нямащи упоритостта на раците да се противопоставят на статуквото и да изявяват себе си. Те са масата. Не са като мен. Аз съм уникална с това, че съм себе си. Аз искам да рисувам. И ще го правя, въпреки че знам цената на тази саможертва – мога да загубя, мога да се проваля, но ще опитам. Напук на всички и всичко. А аз не съм като масата, ...не бъди и ти такъв. Не угасвай пламъка, моля те, който с такава жар разпалвам в душата ти. Не слагай ръка пред лицето си. Не затваряй очите си за блясъка на слънцето. Погледни света, погледни себе си, погледни се в очите. Знай, че ти не си второ качество човек. Ти си уникален. Ти си най-добрият. Може би си роден за политик или математик. Или композитор...кой знае?

Повярвай, че можеш.

Повярвай, че си цар на ограничената вселена, наречена твой живот.

Повярвай в себе си.

И един ден, когато направиш всяка стъпка, през бодли и тръни, през триумф и победа, ще осъзнаеш, че въпреки трудния, сенчест, криволичещ път, въпреки издраните колене от всяко падане и ставане, това е бил единственият начин...

И България ще се гордее с нас, както се гордее с Левски, Паисий, Симеон, Майстора, Ботев, Райна, Джон, Нейков, Гърбов, Лолова, Раданова, Мутафова, Топалов.

И няма да си сам. Няма да сме само аз и ти. Той ще ни последва. Тя ще ни повярва. Трети ще ни си смее, четвърти ще ни презира за куража, който имаме, но България ще се гордее именно с нас.

– Къде е реализмът? – ще питат хората.

Но не е бил реализмът, създавал велики импресионисти, феноменални научни теории и световни литературни класики.

Действащият механизъм е във вдъхновението, въображението, авантюризма.

Алгоритъмът е в силата на човешкото съзнание.